

R E G N
LE PREJUGE VAINCU

ROLLHÄFTE ETT

Till spelaren

Du skall nu spela Regn, ett lätt, surrealistiskt scenario i ett fiktivt 30/40-tal i en värld inte helt olik vår egen. Som kompositör har jag några små ord att ge på vägen; dessa kan tyckas vara självklara men jag föredrar att vara helgarderad.

Lägg märke till symboliken i Regn—Partiet, Symbolen. Använd dessa omskrivningar!

De roller som ni skall gestalta i Regn är ofta ganska löst definierade. De kanske består av ett par brev och en kort beskrivning eller en lång monolog. Allt därutöver lämnar vi åt er att bestämma själva. Kan ni inte hitta någonting, anspelas det på en händelse som inte närmare förklaras så fråga inte spelledaren, han vet inte mer än ni. Det ligger på ert ansvar gentemot storyn att hitta på egna förklaringar och brodera ut era egna roller. Samma löst definierade information kan finnas hos flera spelare, något som kan vara tänkvärt när man spinner vidare på de lösa trådar som inte knutits samman i rollen. Därför är det viktigt att ni bejakar varandra, att ni inte till varje pris måste genomdriva just er version av händelsen och, framför allt, att ni inte är rädda för att »förlora». Vi vill i det längsta undvika situationen där den ene spelaren säger »Det var som vid El Alamein» och den andre svarar »Det har inte hänt än!»

Jag nämnde tidigare att ni som spelare hade förpliktelser gentemot storyn. Detta är i allra högsta grad sant. Om ni bara sitter tysta, inte tar för er, eller väntar på att någon skall komma och knuffa igång er så kan ni få vänta länge! Tillsammans skall ni som spelare, med viss hjälp från er eminente spelledare, göra Regn minnesvärt. Detta är rollspel och inte en köpvideo!

Känn er fria att improvisera mot spelledaren! Om ni vill ha

10 000 man som står vid fronten redo att anfälla eller om ni vill ha en flyktbil med motorn igång utanför så tag er friheten att säga att ni har det! I Regn är det mesta tillåtet, så länge det går i linje med era roller. Det är bland annat detta som är ert ansvar mot storyn, frihet under ansvar. Fråga inte spelledaren om lov, han har nog auktoritet att stoppa det om han inte gillar det. Han kommer att tillåta allt som gör storyn bättre. Med detta inte sagt att ni måste fantisera fram fantastiska föremål i Regn, jag skulle föredra om ni inte gjorde det. Det är de små, små detaljerna som gör det! Det är friheten att referera i tal till det ni anser tillkommer er roll som detta är menat att främja, inte något föremål som underlättar för er personliga vinning.

I dessa rollhäften finns flera olika roller, separerade med ett blad med årtal och »placeringslista» för att ni av misstag inte skall bläddra i förväg. Spelledaren kommer att tala om för er när det är dags att vända blad och läsa nästa roll i häftet. Placeringslistorna är alltid samma, d.v.s. ni sitter på samma plats hela tiden. Syftet med dessa är främst att visa vilken spelare som nu har vilken roll, oavsett hur ni är placerade i rummet. Vissa roller är tacksammare än andra, vissa ger utrymme för enorma utvecklingar, vissa inte. Precis som i vilket annat scenario som helst. Jag har försökt göra era rollhäften likvärdiga efter bästa förmåga. Ta inte ut er i första scenen, spara er! Ni vill inte vara slutkörda i finalen!

KGL. OPERAHUSET
Londineum

»Musique Vocale de la Renaissance et du Baroque»
Chants traditionelles
Madrigaux anglais et Aïrs

Datum 15/9 -09

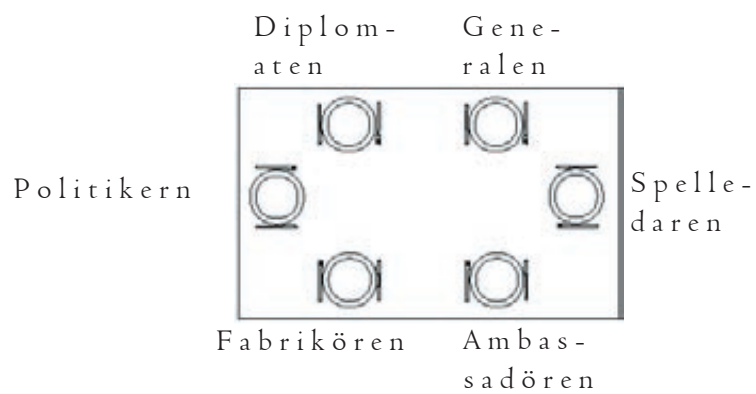
Ambassaden

Klass Bolkung

£1.25

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
OPERAHuset, LONDINICUM

» *A M B A S S A D Ö R E N* »

Egenskaper

Förolämpad och hämndlysten efter förvisningen från Germanica

Falskt pass till Fabrikören så att denne kan återvända till Germanica

Sin hustrus jämte hennes älskares, Diplomats halvbror, död på sitt samvete

Goda kontakter på utrikesdepartementet och i Germanica

Berlinium den fjärde augusti 1939

Käre broder,

Livet i Germanica är allt annat än behagligt och germanerna är allt annat än mänskliga. Trots detta hårda utlåtande är jag glad att jag är här. Tack käre broder för din omsorg och för din lojalitet. Att bli ambassadör har alltid varit en av mina högsta drömmar, jag står i djup tacksamhetsskuld till dig för att du hjälpte mig att uppfylla den, trots den höga kostnaden.

De få stunder jag måste arbeta är förskräckliga. Jag tvingas le mot de germanska asen, hålla med dem och diskutera skillnaden i skallformerna hos våra båda raser. Under bordet knyter jag nävarna så att knogarna vitnar för att hålla mig i styr. Överallt på gator och torg hänger fanor med den förhatliga symbolen och överallt springer germanernas avkomma klädda från födseln i den bruna byxan och gör »hälsningen». De äcklar mig.

Fick av en slump reda på att Fabrikören har sina fabriker strax utan för Berlinium och att hans kontor ligger i de centrala delarna. Jag ämnar hälsa på honom så snart jag installerat mig.

Lev väl. A.

Brev till Politikern daterat 39-08-04

Berlinium den tolfte augusti 1939

Kamrat,

jag gläds åt att du accepterat min inbjudan. Jag har redan låtit iordningställa ett rum åt dig och inväntar ivrigt din ankomst. Jag måste dock berätta för dig att ditt rykte redan nått Berlinium och att du inte är den mest älskade av alla britannier. Jag skall därför behandla din visit med högsta sekretess och inte yppa för någon levande själ att det är dig jag väntar.

Trots detta vill jag ändå mana dig att vara på din vakt, ty det rinner ett underligt blod i ådrorna på detta folk, ett blod som saknar den aristokratiska, blå tonen—ett blod som saknar motstycke bland andra folk. Ett törstigt blod som festar på andra folk, som bara accepterar en enda ras—den ariska. Gud vet vilken makaber inavel som måste ha fött fram dessa monst-rum.

Jag läste din artikel först i går, den Britanniska tidningen är nästan en vecka sen här, och tvingades till insikt—du har rätt, naturligtvis. Du har många gånger svurit över min ovilja att föra krig, men jag är en saktmodig varelse, inte förrän jag stått öga mot öga med germanen kunde jag hata honom. Nu brinner dock i mitt bröst en låga som inget sunt förnuft tycks kunna kväsa.

Jag tackar dig för att du tvingat mig att se världen som den är och jag inser sanningen i ditt resonemang; den skulle otvivel-aktigt vara bättre utan ett germanskt rike.

I djup tacksamhet, A.

Brev till Generalen daterat 39-08-12
Berlinium den fjärde september 1939

Broder,
från Paris kommer nyheten att min hustru jämte hennes »res-
sällskap», din halvbror, omkommit i en bilolycka! Så har jag
alltså fått min hämnd och du den del av arvet som han lurade
till sig från din far med lögner och förtal! De pengar som vi
betalade har sålunda gett god avkastning.
Jag måste förstås utlysa sorg och skicka efter min hustrus
kvarlevor från Paris men allt är i stort avklarat. Jag ämnar låta
bränna henne så att hennes kvarlevor inte kan examineras yt-
terligare om någon skulle fatta misstankar i ett senare skede.
Jag skulle uppskatta ett bud från dig å det snaraste med din del
av betalningen in specie.

I förtrolighet, A.

Brev till Diplomaten daterat 39-09-04 efter att en affär upp-
dagats
mellan Diplomatsens bror och Ambassadörens fru.

Berlinium den åttonde september 1939

Min vän,
en automobil väntar dig utanför din port i morgon klockan
tolv. Meddela ingen om detta brev, inte ens dina egna betjänter,
du kan inte lita på någon. Automobilens har diplomatskyltar,
så ingen kommer att stoppa dig inom stadens gränser. Väl
utanför Berlinium måste du ta dig till Rostok och vidare till
Danmark. Med detta brev följer en lista med namn på platser,
vårdshus och människor som du säkert kan besöka på din färd.
I handskfacket ligger en revolver, använd den med försiktighet.

Gå med Gud

Brev till Fabrikören, rörandes dennes
flykt ur Germanica daterat 39-09-08

Berlinium den fjortonde september 1939

Förbannelse.

Lite drygt en månad har jag varit i tjänst när jag får meddelandet om att man från germansk sida beslutat stänga ambassaden på grund av dess verksamhets fientliga inställning till Riket. Utan att ens knacka kom ett sändebud instövlandes till mig och lämnade över en order om utrymning. Fastigheten skall tas i besittning av germanska staten och användas för verksamhet i Rikets tjänst. Även mina privata egendomar konfiskerades. På eftermiddagen kom lastbilar med soldater som tvingade ut oss på gatan, varefter våra kontorsmöbler, papper och arkiv slängdes ut genom fönstren och krossades mot gatan.

Jag vet inte ens var jag skall sova i natt, när jag kom hem hängde en stor flagga över porten med »symbolen» på. Jag vände på klacken och gick: de skall få betala dyrt för det här.

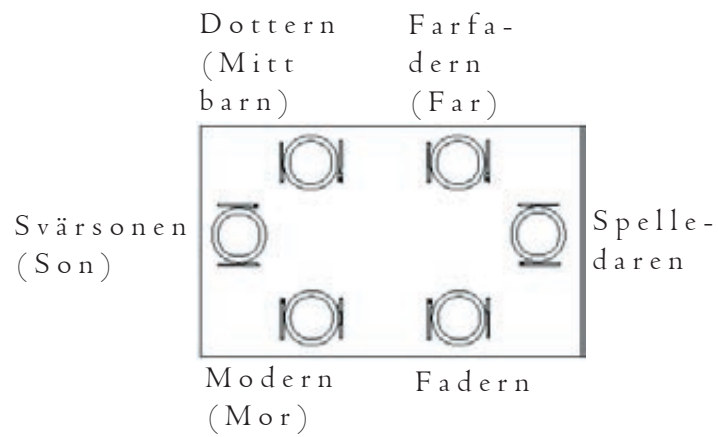
Jag skall göra mitt bästa för att komma hem så fort som möjligt. Gudars skymning, jag skulle aldrig ha lämnat Britannica!

I vredesmod, A.

Brev till Britanniska utrikesdepartementet efter att den Britan-
niska
ambassaden med våld stängts av Gestapo 39-09-14

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
HARPER ROAD, LONDINICUM

» *F A D E R N* »

Egenskaper

Orolighet för att lämna sin Far

Ser fram emot att få rycka in men tror att han måste spela det motsatta inför Modern och Dottern.

Hetsigt temperament och kolossala vredesutbrott

Pedantisk och otroligt oklanderlig

F a d e r n

Fotot är taget på
våren 1936

Just nu

Fadern var vid det aktuella tillfället orolig för hur de kvarvarande, Modern och Dottern, skulle komma att behandla Farfadern när han var borta. Han visste att ingen av dem tyckte särskilt mycket om den gamle, för vilken han, för hans del, hyste stort medlidande och respekt.

Fadern åtnjöt ställningen av familjens överhuvud, något som han var sen att låta någon glömma bort. Han var alltid den som fällde det slutgiltiga avgörandet i alla situationer, tog först av maten och de bästa bitarna.

Han hade ett mycket distanserat förhållande till de övriga familjemedlemmarna, särskilt till kvinnorna som han ansåg sig oförmögen att förstå sig på. Hans verklighet hade smalnat till att bara innefatta det lilla inrutade liv han förde, butiken, räkenskaperna och släktklenoderna. Det enda sätt på vilket verkligheten trängde sig på var genom radion som han snart stängde av.

Det enda tillfälle då Fadern tillät sig själv att vara mänsklig var när han med ett glas konjak och en av Farfadern motvilligt bortskänkt »cigar» stod fullkomligt uppslukad framför radioapparaten för att lyssna till en operasändning. Vi dessa tillfällen gestikulerade han, hoppade och skrek och liknade till sättet inte alls den till vardags stela och distanserade Fadern; han tvingade alla andra att gå tysta som möss och blev fly förbannad om någon störde honom.

Fadern skötte alla sina sysslor på ett oklanderligt sätt, han var flitig och outtröttlig. När man var tillsammans med honom kände man sig som en andra klassens person i skuggan av dennes oklanderliga uppträdande och enorma flit och pedanteri.

Tankar vid middagsbordet

Så tvingas jag då till slut äntligen lära mig att lita på andra. Hur god är den soldat som inte vet att lita på sina Gelikar?

När granaterna briserar runt oss och sliter upp jorden som vi står på måste vi kunna lite på varandra. Herre Gud, så kallsinnigt jag möter mitt öde.

...

Det var väl ändå själva f...! Att man inte kan få lyssna ens till en operasändning för den där kvinnan! Knäpp till baka, knäpp tillbaka!

I snart tio år har vi haft den där kristallmottagaren och hon behärskar den fortfarande inte. Skall man skratta eller gråta? Jag vet faktiskt inte.

...

Inkallelseorder?! En välsignelse eller förbannelse? Den som lever får se.

Vågar jag lämna butiken i händerna på Mor och Dottern? Vad tjänar det att spekulera—jag måste, jag har inget val.

Hur skall de klara sig med alla de tunga lådor, kassa som skall räknas och beställningar—allt som jag skött sedan Dottern var liten. Kommer affären att finnas kvar att komma hem till?

...

Nu börjas det så igen, teatern. Nu skall vi alla låtsas som om vi är nöjda med vår respektive lott i livet; att allt är som det skall och att vi kommer att sakna varandra i morgon. Hela den här situationen är befängd—likaså vår familj.

...

Farfar. Vad kommer att hända med honom? Inte kan hon väl sätta honom på något hem eller köra ut honom på gatan? Inte kan hon väl göra så, så vill inte hon bli behandlad på sin ålders höst. Har hon lyssnat på mini förmaningar? Uppenbarligen inte—hon ler mot mig.

I morgon—friheten. Varje dag har ett ovisst slut, varje minut. Underbart. Om de bara anade hur utled jag är på rollen som oklanderlig och perfektionist. Att få gråta, skratta, leva om, strunta i saker, skjuta upp till i morgon vad jag kan göra idag. Allt det som jag förnekat mig så länge. Vad är livet värt? Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Ingenting. Ingenting alls.

Finge jag blott en gång åsidosätta den del av mig som ständigt och jämnt eftersträvar det perfekta skulle min lycka vara gjord.

I skyttegravarna bleknar snart mina problem.

Jag kommer att vara en leende soldat.

En gång hörde jag Mor säga att mitt gamla jag dog när hon, systemen, blev sjuk—jag tror att hon hade rätt. Jag har svårt att minnas hur jag brukade vara. Jag har svårt att minnas när jag senast var ordentligt glad. Varje gång jag lockas att le kommer hennes skugga över mig och höljer mig i ett för glädje ogenomträngligt dunkel. Jag beskyller mig själv för hennes sjukdom, Mor, Dotter, och Svärson likaså. Varför blev hon sjuk och inte vi? Varför just hon? Varför tillfrisknade vi och inte hon? Vem var det som du valde framför henne, Gud? Det grämer mig att jag aldrig kommer att få något svar på den frågan.

Jag har inte varit i kyrkan sedan dess.

Jag tror att det var då som vi slutade älska varandra—och älska med varandra, Mor och jag. Hela familjen axlade ett skuldtyngt ok som vi än idag släpar på. Varför levde vi och var friska, och inte hon?

Sedan dess har vi talats vid allt mindre, mor och jag—hon som brukade vila på min arm sover nu allt oftare under en filt på kökssoffan. Kanske är det nyttigt att få komma ifrån varandra ett tag utan att veta om jag är vid liv när jag kommer hem.

Kanske har vi något att prata om när jag, om jag, återvänder. Jag tvivlar på att vi kommer att skriva till varandra.

...

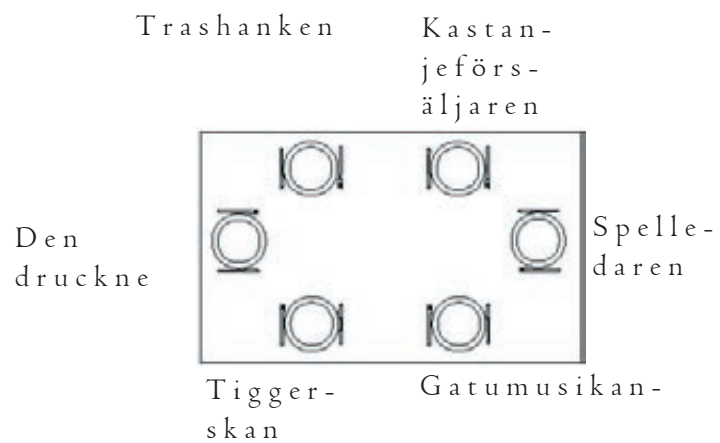
Stackars Farfar. Nu ställer hon fatet utom räckhåll för honom igen. Med flit? Jag vet inte.

De har aldrig tyckt om varandra, det är ett som är säkert. Hon tycker inte om Svärsonen heller, av vad jag låtit mig förstå. Jag undrar varför. En rejäl grabb, på det hela taget.

Se så. Håll god min—tappa inte masken. Var snäll emot mor och lova att skriva. Gud. I morgon är den här farsen över. Kanske för alltid.

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
WESTMINISTER BRIDGE, LONDINICUM

» *GATUMUSIKANTEN* »

Egenskaper

Anser att han är förmer än de andra

Vill gärna skrämma de andra med berättelser om germanernas framfart

Insatt i världshändelserna

Jude

Snål

Törstig på en öl

Blir lätt sårad, och suger på ramarna efter beröm

Trashankens följeslagare

Roar tiggerskan med sina skämt och sånger

Tror att han har en gudabenådad röst

Just nu

Det var i ett svagt ögonblick som jag övertygades av Trashanken att ta värving, när jag bestämde mig var jag inte allt för säker på att det jag gjorde var det rätta—men nu vet jag att jag gjorde rätt. Vad de förbannade germanerna har gjort mot mina bröder och systrar i Germanica är oförlåtligt—de måste straffas. Jag måste göra rätt för mig—och för dem.

Hans kvinna! Att hon inte kan sluta med sitt eviga malande om att vi inte skall gå in vid armén! Ju mer hon pratar om det desto mer övertygade blir vi om motsatsen, om så bara för att bli kvitt hennes outtömliga svada. Låt oss ta något att dricka. Då måste hon åtminstone hålla tyst.

Jag läste gårdagens tidning idag. Germanerna är på frammarsch, har lagt flera länder under sig. Kommer de att våga sig hit? Hela tidningen präglades verkligen av världssituationen. Överallt uttalade sig folk om kriget i Europa, om vi borde blanda oss i eller hålla oss utanför. Jag fastnade speciellt för en artikel, jag minns bara fragment.

... vi måste lägga bort vår egen självbevarelsedrift och se det hela i ett större perspektiv. Vi kan inte kompromissa i all evinnerlighet med det germanska folket. Kan inte Politikerna se att de krav germanerna ställer blir allt större och allt orimligare.

Betänk sedan det öde som gått oss tillmötes—att vårt eget folk under Imperiets glansdagar degenererats och förslappats.

Nej, låt oss ena oss, låt oss sluta upp som en man bakom taggtråden och skyttevärnen och förklara Germanica krig!

Hellre kastar jag mig på min sabel än stillatigande bevittnar deras expansion. Vi måste handla nu, ty det smids lömska ränker i Berlinium och genom att vänta ytterligare lämnar vi alla portar öppna för den germanska framfarten...

Tankar

Ach, Den druckne. Ständigt denna fylla. Jag vill helst inte höra om hans minnen. Jag måste in i armén och göra rätt för mig. Jag får inte lyssna på Den druckne, jag får inte bli rädd. Jag måste kämpa, germanerna får inte vinna.

Germanerna måste dö! Interneras i läger, systematiskt utrotas. Så länge det germanska folket existerar finns alltid faran och risken för ett nytt krig. De måste dödas! Ja, så är det.

...

Jag är en seriös poet. Jag skriver mina egna dikter, mina egna texter och min egen musik. Jag skall frälsa soldaterna med min musik. Jag skall lätta upp deras stämning. Det är mitt öde.

Skall jag sjunga för Kastanjeförsäljaren? Kanske skulle det vara något? Han ser ut att vara i stort behov av en visa. Låt se, vilken skall vi ta? Något muntert förstås.

...

»Dagen då fru fortuna knackade på min dörr var jag inte hemma.» En av salig farfars.

...

Kastanjeförsäljaren kanske har någon intressant historia att förtälja, varför han är så nedstämt till exempel. Det kan vara sprängstoff till en ny sång. Låt höra! Jag har ju faktiskt en melodi som jag inte har text till—kanske Kastanjeförsäljaren är en skänk från ovan, genombrottet jag har väntat på.

...

Jag vill skriva sånger om starka saker—det är därför det är så viktigt för mig att ta värvning. Musikalisk utbildning betyder ingenting—en bra poet lever på livserfarenheter! Varför skola sig, spendera månader, ja till och med år på att traggla och lära sig formen när innehållet är det viktiga? Hexa-

meter, saffiskt versmått—bah! Riktig musik och riktiga dikter koncentrerar sig på innehållet! Jag vill skriva om livet vid fronten, om fallna kamrater, om glädje och sorg, om ångest och seger, om breven hem och om döden. Vad betyder då sättet på vilket jag skriver? Livet på gatan är ytterst inspirerande. Det händer så mycket, så mycket som bara är synligt för oss—osynligt för människorna i husen! Någon måste teckna en levande bild av livet på gatan, denne någon kan vara jag. Sånger och dikter om krogen på hörnet, om mina olycksbröder och systrar, om polisövergreppen, om utrensningarna av fattigkvarteren, om sanningen och om kärleken. Jag är en missionär, en underbar människa.

...

Nej, jag säger som salig farfar:

»Ibland, när jag är full, snubblar värden på mina fötter, ramlar och slår i mitt huvud.»

• Evening News •

Polen sluter pakt med Germania

Idag kom så det slutgiltiga sorgebeskedet. Polens härskare Furst

Invasionen av Holland inledd

Moskva, november 1939

Kamrat,
Det är alltså sant. Tidigt i går eftermiddag rullade Germanska bandvagnar över gränsen till Holland efter att Kaisern fyra timmar tidigare förklarat Nederländerna krig.

I sin krigsförklaring skall Kaisern ha talat om landområden som rättmätigt tillhör riket.

tvekan men vad oss anbel

- och de tvingades att retirera. Den Holländska armén var slagen till spillror och på måndagen samma månad, december 1939, hissades den vita flaggan i de Nederländska skyttegravarna och vägen låg öppen för de Tyska trupperna marschera in i huvudstaden och hissa den Tyska flaggan i den vita Symbolen.

Man införde undantagstillstånd i Amsterdam och snart började även deporteringen av de Holländska Judarna. Nu låg vägen öppen till övriga Europa och den första stora segern var vunnen. Den var en stor dag för Kaisern.

◆ ST. JAMES GAZETTE ◆

Etablerad 1877

2d. Januari 1940

BELGIEN KAPITULERAR!

De som voro vakna i ottan kunde idag höra det förfärliga budskapet gå ut över radio. Den Belgiska armén har kapitulert villkorslöst på alla fronter och på gatorna i Belgiens huvudstad, Bryssel, marscherar tusen och åter tusen Germanska soldater i en massiv styrkedemonstration ledda av General

Telegram 5/6-40

Retms

Kära Kusin.

Jag fruktar att detta är det sista du kommer att få höra av mig på länge. Våra värsta förhållanden har besannats. Germanerna står fyra timmars marsch från stadens portar. Transporterna med skadade soldater går tät genom staden och åsynen av de lämlästade och krymplingarna är ohygglig. När som helst kan kommunikationen med omvärlden brytas och jag fruktar att staden kommer att falla.

All min kärlek.

Telegrambyrå Rtr

Telegrafist *G.S.*

MORNING·ADVERTISER

Morning advertiser v.22

Söndagsupplagan 2d. April 1941

Germanska trupper har landstigit!

Det var på eftermiddagen igår som de Germanska soldaterna efter många timmars stridigheter lyckades bryta ned det tappra Brittanniska försvaret och landstiga på Britannisk mark.

sades vara försvagat men vid gott mod. "Vi hyser stort förtroende till våra tappra soldater och Gud" sade Generalen igår strax efter att han blivit meddelad om situationen vid front-

manade dem att vara sparsamma med bröd och övriga livsnödvändigheter då tillgången på dessa kan komma att försämrans den närmaste tiden.

... även att

Hell Kaisern

- Våra trupper har idag vunnit ytterligare en ärorik seger åt det Germanska riket. Portsmouth har fallit för våra artillerikanoner och förlusterna är försumbara.
- Som en kniv genom smör skär våra trupper sig allt längre in i Britannica utan att den Brittanniska armén kan bjuda något nämnvärt motstånd.

Inom kort skall vi stå i Londinicum, en symbol för den övriga världen, en milstolpe i grunden till Riket. Den sista utposten skall falla.

Hell Kaisern,

G, Överståthållare för Belgiska Generalguvernementet

Försvarsärende #1314A

Avsändare: Kapten R.
Mottagare: Generalen

TOP SECRET

Redding har fallit. Idag, torsdagen den nionde dennes blev de Germanska styrkorna oss övermäktiga och vi har tvingats retirera med stora förluster.

Redding och dess absoluta närområden är nu i Germanernas klor och det finns inget omedelbart hopp om att kunna återta dessa.

Totala förluster är ännu inte möjligt att beräkna när detta meddelande skickas men en prognos är att mellan 60 och 80 procent är stupade eller sårade. Närmare redogörelse följer.

Kapten R.

Kapten R.

CITIZEN

Vardagar 1d.
Söndagar 2d.

«Daily News»

Maj 1941

Germanerna Stoppade!

Kan detta vara vändpunkten i kriget?

I morse nåddes
London av glädjebudskapet
att de Germaniska
truppernas framfart
nu stoppats strax ut-
anför staden. Från
gatorna hördes jubel-
rop och långt in på
natten kunde man
höra många
söpp där ny-
des natten
Från vår
Fronten
och ned-
ter om
te

T I M E S

Etablerad 1863

2d. Juni 1941

Londinicum under attack!

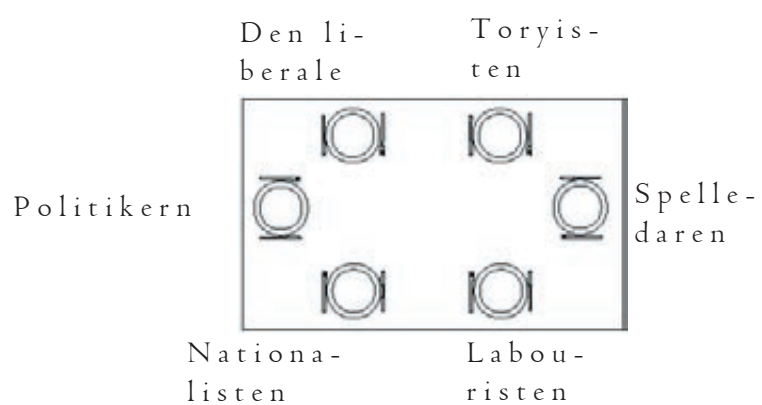
Med ett öronbedövande dån slår projektilerna ned i de Londinicum ska husen och det är med fara för eget liv som Londinicum bon vistas utomhus.

granater som slungats över två kilometer och som trots den dåliga träffsäkerheten åsamkat stor skada på vår stolta huvudstad.

Allmänheten uppmanas att vid ljudet av sirenerna söka skyddet

1 9 4 1

SJUNDE NOVEMBER
THE TOWER, LONDINICUM

» L A B O U R I S T E N »

Egenskaper

Laddad revolver

Anfallsförespråkare

Nervös

I maskopi med Nationalisten och Generalen om att, om Premiärministern faller till föga för kapitulationspratet, med våld tvinga fram en underskrift av anfallsdecretet.

Generalen har sett till att alla vakter i Towern är lojala och inte kommer att ingripa.

Vill i det längsta undvika att skada någon av kapitulationsförespråkarna

Just nu

Att man någonsin kan överväga att inte anfälla! Idioti! Jag kan inte begripa. Lyckligtvis har Generalen tänkt på allt. Om kapitulationsivrararnas lögner är mer lättsmälta än våra, Nationalistens och mina, sanningar måste vi använda våld. Vi måste dock in i det längsta spela samma spel som de—inte dra våra revolverar förrän de sticker kapitulationsdekretet under våra näsor och vill tvinga oss att skriva under det. Då skall vi nog visa vem som tvingar vem. Kapitulation? Det skulle vara det största sveket mot den brittiska befolkningen, alla de arbetare och soldater, som hittills fallit i kampen för ett fritt Britannica! Att ge upp Londinicum är i praktiken att ge upp Britannica och detta är i förlängningen en dolkstöt i ryggen på varje nation som fortfarande kämpar mot den germanska ockupationsmakten. I förlängningen får kapitulationen värre följder än anfallet—hur detta än skall lyckas. Det är vår plikt som britannier och människor att bekämpa det germanska förtrycket!

Londinium, av den tjugosjunde oktober

Blodsbroder,

tack för den stora diskretion med vilken Ni och Nationalisten har skött hela den här affären—det är inte tid att chansa och ta risker; allt för mycket står på spel.

Samtliga soldater i Towern vid detta aktuella tillfälle är från mina lojala förband—de kommer inte att ingripa så länge ni har kontroll över situationen.

Det paket som budbäraren överlämnade jämte detta korta brev innehåller den revolver Ni skall beväpna Er med vid mötet—använd den enbart om Ni måste.

Går allt väl behöver vi varken hotelser och vapen men om det krävs skall vi icke rädas att använda dem i Britannicas tjänst.

Drottningen ber mig framföra hennes varmaste lyckönskningar.

Vi skall inte talas vid innan mötet.

G.

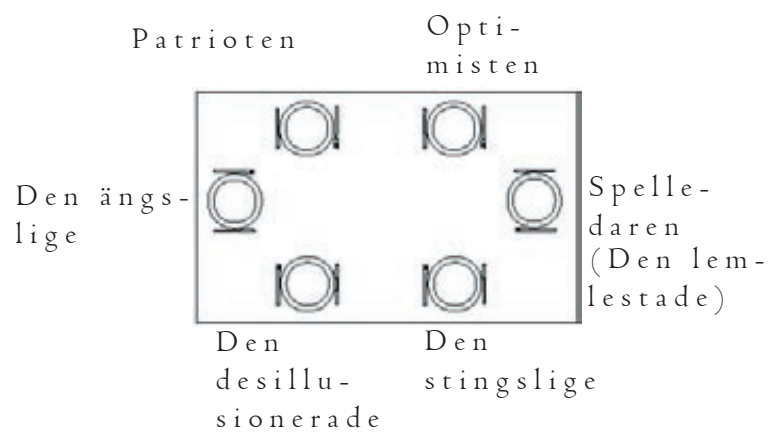
Brev från Generalen till Labouristen angående
"anfällsförsäkran" daterat 41-10-27

- (Nationalisten) – ...väljer kapitulationen måste han dö!
- (Labouristen) – Nej, vi kan inte skjuta alla tre! Inte om kan tvinga dem att skriva under anfallsdekretet.
- Du har rätt. Så länge de är användbara får de leva.
 - Vi behöver deras namnteckningar!
 - Icke! I innerfickan har jag en kopia av dekretet med deras förfalskade signaturer. Däremot håller jag med om att vi bör klara upp detta utan att bruka våld.
 - Det är ett alltför känsligt skede av kriget för en statskupp!
 - Ja, dessutom skulle makten förmodligen hamna hos militären!
 - Premiärministern borde inse, tycker man, att en kapitulation är att ge upp Britannica!
 - Att svika alla dem, som kämpat och givit sina liv för att bevara Britannica britanniskt!
- (Betjänten) – Mina herrar, det är dags. Premiärministern väntar er.
- (Nationalisten) (Skakar hand)
- (Labouristen) – Lycka till min vän
- Lycka till!
 - Nu utkämpas det verkliga slaget om Britannica...

1 9 4 1

ÅTTONDE NOVEMBER

REIGATE, SUSSEX

» *D E N S T I N G S L I G E* »

• *S E R G E A N T* •

Egenskaper

Ingen att vända hem till efter kriget
Deprimerande syn på världen
Är egentligen väldigt liten
Inga cigaretter
Yrkessoldat
Armbandsur
Stingslig
Egoist

Den sista ordern

»Lämna inte skyttegravarna och invänta vidare order över fälttelefonen»

Just nu

Jag skärmar av mig från världen, reser borst, hård attityd, håller taggarna utåt. Verkligheten får inte nå mig, då kommer den att bryta sönder mig. Jag vill inte konfronteras med allt elände utanför, framryckningarna är mar-drömsscenario, men jag får inte bry mig. Jag måste vara stark.

Istället för att lyssna på de andra är jag snarstucken och elak, allt för att slippa rannsaka mig själv för att kunna prata om vad jag egentligen tycker. Jag har bestämt mig för en attityd och håller den, utan att tänka på det. Det är det bästa jag kan göra av situationen. Det är var och en för sig själv. Man kan inte lita på andra. Vi måste klara oss själva.

Min familj dog i det första anfallet mot Londinium, vårt hus träffades av de allra första bomberna. Det finns ingenting kvar av det nu. Jag har ingen som väntar på mig därhemma, alla dog dem den där kvällen, den 18:e september 1939. Jag var i Lowestoft över helgen för att lämna in min universitetsuppsats. Hade jag inte tvingats komplettera den hade jag varit död nu. Det kanske hade varit bättre.

I en skyttegrav lär man sig snabbt vilka man kan lita på och att man måste vara oberoende av alla andra. Aldrig lägga sitt liv i någon annans händer. Innan Den menige dog gav han mig ett armbandsur, som en gång hade tillhört hans far för att lämna det till hans broder efter kriget. Den klär mig. Man skall inte lita på andra.

Vad tjänar det till, egentligen, att kämpa. Britannica är i ruiner, är det någonting att kämpa för. Jag förstår inte Patriotens nationalism, vad är det som är så speciellt med Britannica?

Jag intalar mig själv att jag är hård, att jag inte bryr mig om någon annan än mig själv. Någonstans i botten på mitt hjärta vet jag att det inte är sant men jag har snart glömt det.

Minnen. Det är inte lätt att sluta ögonen och drömma sig bort, men man lär sig snart, man måste—för att överleva. När Den stingslige tänker tillbaka, ta då tillfället i akt att rannsaka dig själv. Vad har du gjort i livet som du helst av allt skulle vilja ha ogjort? Vad skulle du helst av allt vilja göra igen? Vad minns Den stingslige? Något han hört över fälttelefonen? Mor? Tankarna när han rymde hemifrån?

Vilka tankar flyger genom Den stingsliges hjärna när de sitter tillsammans för sista gången? Vad vill han säga? De starkaste minnena, de starkaste upplevelserna, är alltid de som ligger dig närmast ditt hjärta.